

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący, uzasadnienie)

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania M. R.

od uchwały Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 23 listopada 2022 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Łodzi, ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 686,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 21 marca 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr [...] z dnia 23 listopada 2022 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Łodzi,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 686 postanowiła nie przedstawiać
Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M.M.R. do pełnienia
urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Łodzi.

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako: KRS) wskazała, że wiedza teoretyczna M.M.R. w połączeniu z doświadczeniem zdobytym w czasie sprawowania urzędu sędziego sądu [...], a także wnioski płynące z oceny kwalifikacji [...] pozwalają, co do zasady, uznać, że dobrze wykonuje obowiązki orzecznicze. Jednak KRS podkreśliła, że nie można pominąć faktu, że przeciwko kandydatowi toczy się postępowanie dyscyplinarne. Rada zaznaczyła, że każda ocena sędziego, w tym sędziego ubiegającego się o awans, ma za punkt odniesienia odbiór społeczny i powszechne rozumienie wskazanej w art. 61 § 1 pkt 2 p.u.s.p. przesłanki nieskazitelnosci charakteru. Przy czym, w odbiorze społecznym zachowaniem świadczącym o braku nieskazitelnego charakteru nie jest wyłącznie zachowanie wyczerpujące znamiona przewinienia dyscyplinarnego, lecz każda sytuacja, w której zachodzi wątpliwość, co do spełniania przez sędziego najwyższych, ponadprzeciętnych standardów moralnych. Nie roztrząsając treści zarzutu postawionego w postępowaniu dyscyplinarnym ani nie przesądzając wyniku toczącego się postępowania dyscyplinarnego, KRS skonkludowała, że w obecnej sytuacji przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie M.M.R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego byłoby przedwczesne i prowadziłoby do naruszenia społecznego zaufania, co do najwyższych standardów obowiązujących w postępowaniach nominacyjnych toczących się przed Radą.

M.M.R. pismem z 5 stycznia 2023 r. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 23 listopada 2022 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Łodzi, ogłoszonego w Monitorze Polskim z 2022r., poz. 686. Odwołujący się zaskarżył ww. uchwałę w całości.

Skarżący powołując się na art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ k.p.c. zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie:

1. przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez:
 1. brak wszechstronnego rozważenia sprawy, tj. niezaznajomienie się przez zespół opiniujący KRS ani przez KRS z aktami postępowania dyscyplinarnego prowadzanego przed Sądem Apelacyjnym w [...] pod sygn. akt [...], a następnie przekazanej do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...], co skutkowało podjęciem uchwały w sytuacji braku pełnej wiedzy

o postępowaniu toczącym się wobec kandydata. W ocenie skarżącego taki stan rzeczy należy oceniać jako uchybienie mające istotny wpływ na wynik sprawy i przy pozytywnej opinii w zakresie dotychczasowej pracy i doświadczenia zawodowego, stało się wyłącznym powodem podjęcia uchwały o nieprzedstawianiu kandydatury M.M.R. z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Łodzi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej;

2. brak umożliwienia złożenia wyjaśnień przed KRS z uwagi na powiadomienie o terminie posiedzenia, na którym miała być rozpoznawana kandydatura odwołującego się na 2 dni robocze przed posiedzeniem, co z uwagi na czynności zawodowe kandydata dawało mu tylko iluzoryczną możliwość zajęcia stanowiska, prowadząc w rezultacie do niewyjaśnienia okoliczności sprawy i podjęcia uchwały bez wcześniejszego wszechstronnego wyjaśnienia jego sytuacji;
3. naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 42 ust. 3 i art. 60 Konstytucji RP poprzez przyjęcie wbrew wskazanej normie, że kandydatura odwołującego się jest nieodpowiednia tylko z uwagi na toczące się wobec niego postępowanie dyscyplinarne, co przełamuje konstytucyjną zasadę, wyrażoną wprost w art. 42 ust. 3 Konstytucji RP, że każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu. Odwołujący się argumentował, że KRS przyjęła jednak, że sam fakt, iż toczy się przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne uniemożliwia mu dostęp na równych prawach do służby publicznej, który gwarantuje ustawa zasadnicza w art. 60. Odwołujący się zaznaczył, że nikt nigdy nie uznał jego winy i nie ograniczono mu praw publicznych.

Mając na względzie powyższe zarzuty M.M.R. zawnioskował o uchylenie w całości zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem zarzuty w nim zgłoszone miały jedynie polemiczny charakter. W ocenie Sądu Najwyższego Krajowa Rada Sądownictwa podejmując sporną uchwałę nie dopuściła się naruszenia prawa materialnego ani proceduralnego.

Po pierwsze Sąd Najwyższy uznał za celowe odniesienie się do kwestii formalnych, jak możliwość zawieszenia postępowania zainicjowanego odwołaniem

M.M.R. od uchwały Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 23 listopada 2022 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 686 z uwagi na toczące się przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne.

Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. – który z mocy art. 44 ust. 3 u.KRS mógłby znaleźć zastosowanie w niniejszym postępowaniu – sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Sąd Najwyższy zaznacza, że przytoczony przepis uprawnia sąd do skorzystania z kompetencji do zawieszenia postępowania, nie obliuguje jednak do podjęcia takiej decyzji procesowej. W rozpoznawanej sprawie za wartość nadrzędną uznawać należy szeroko pojęte dobro wymiaru sprawiedliwości, które wyraża się w szczególności wyłonieniem kandydata na urząd sędziego w Sądzie Okręgowym w Łodzi, który odznacza się nie tylko szeroką wiedzą i bogatym doświadczeniem orzecznictwem, ale także cechującym się nieskazitelnym charakterem. Oczekiwanie na rozstrzygnięcie postępowania dyscyplinarnego toczącego się przeciwko M.M.R. w Sądzie Apelacyjnym w [...] po przekazaniu tej sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Najwyższy postanowieniem z 18 października 2022 r., II ZOW 42/22 po uprzednim uchyleniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z 12 października 2020 r., [...] pozostaje w sprzeczności ze względami natury prakseologicznej. Należy mieć bowiem na względzie, że na obecnym etapie postępowania dyscyplinarnego, trudno przewidzieć, kiedy zostanie wydane orzeczenie kończące postępowanie w tej sprawie. Niepozwalający się estymować czas zakończenia postępowania dyscyplinarnego nie stanowi przeciwwagi dla uzasadnionej dobrem wymiaru sprawiedliwości konieczności wyłonienia kandydata na urząd sędziego.

Należy mieć przede wszystkim na względzie konieczność zagwarantowania stronom wszelkich postępowań rozpoznanie spraw bez zbędnej zwłoki, zgodnie ze standardami, o których traktuje art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018,

poz. 75). Objęcie urzędu sędziego przez kandydata wyłonionego w trakcie postępowania konkursowego prowadzonego przez KRS bezsprzecznie wpłynie pozytywnie na dynamikę postępowań toczących się przed Sądem Okręgowym w Łodzi, a zawieszenie postępowania w sprawie I NKRS 4/23 będzie okolicznością tamującą ten pożądaný skutek przez bliżej nieokreślony czas.

Sąd Najwyższy mając zatem powyższe wartości na względzie uznał za zasadne wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia w postępowaniu zainicjowanym odwołaniem M.M.R..

Sąd Najwyższy zaznacza, że rozpoznając odwołania od uchwał KRS nie jest uprawniony do ich weryfikowania pod względem merytorycznym, lecz posiada kompetencję do badania, czy zaskarżone uchwały wydane zostały z zachowaniem wymogów proceduralnych.

Za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego uważać należy pogląd, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Natomiast w świetle obowiązujących regulacji prawnych niedopuszczalna jest merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady, co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego. Jego rola ogranicza się do dokonania weryfikacji legalności uchwał KRS czyli zbadaniu, czy Rada przy ich podejmowaniu przestrzegała ustawowych warunków powołania na stanowisko sędziego i nie naruszyła reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem.

Odwołujący jako pierwszy zarzut zgłosił naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS, które miało przejawiać się brakiem wszechstronnego rozważania sprawy na skutek niezaznajomienia się zarówno przez zespół opiniujący, jak i samą KRS z aktami postępowania dyscyplinarnego prowadzonego początkowo przed Sądem Apelacyjnym w [...] (sygn. [...]), a następnie przed Sądem Dyscyplinarnym przy Sądzie Apelacyjnym w [...] oraz powiadomieniem odwołującego się o terminie

posiedzenia KRS na dwa dni robocze przed dniem, w którym miało się ono odbyć, co jedynie iluzorycznie umożliwiało kandydatowi złożenie wyjaśnień.

Lektura uzasadnienia zaskarżonej uchwały prowadzi do wniosku, że KRS nie zignorowała doświadczenia zawodowego M.M.R., czy pozytywnej opinii sędziego wizytatora oraz poparcia udzielonego kandydatowi przez Kolegium Sądu Okręgowego w Łodzi. Kluczowa dla oceny zasadności odwołania jest okoliczność, że wszystkie te walory kandydata nie stanowiły wystarczającej przeciwwagi dla faktu prowadzenia przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego. Co warte zaznaczenia, KRS wprost wskazała, że odstąpiła od analizowania zarzutów postawionych obwinionemu i nie przesądziła o ich zasadności. Dla Rady już sama okoliczność wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko kandydatowi na urząd sędziego sądu okręgowego stanowiła wystarczającą przesłankę do uznania, że w odbiorze społecznym nie będzie spełniał wymogu nieskazitelnosci charakteru, o której traktuje art. 61 § 1 pkt 2 p.u.s.p. Rada zaznaczyła, że „(...) w odbiorze społecznym zachowaniem świadczącym o braku nieskazitelnego charakteru nie jest wyłącznie zachowanie wyczerpujące znamiona przewinienia dyscyplinarnego, lecz każda sytuacja, w której zachodzi wątpliwość, co do spełniania przez sędziego najwyższych, ponadprzeciętnych standardów moralnych”. W kontekście tej argumentacji, zarzuty odwołującego się są całkowicie bezpodstawne. Nie można tracić z pola widzenia także okoliczności, że KRS nie posiada kompetencji do rozstrzygania o zasadności zarzutów postawionych odwołującemu się w postępowaniu dyscyplinarnym. Zatem KRS mogła zaniechać analizy aktu postępowania dyscyplinarnego i wysłuchania wyjaśnień obwinionego, wszelkie bowiem poczynione przez nią ustalenia w tym zakresie byłyby prawnie irrelewantne.

Sąd Najwyższy zaznacza, że zgodnie z art. 35 ust. 2 u.KRS przy podejmowaniu decyzji wiodącym kryterium ma być ocena kwalifikacji kandydata, przy czym przepis nie przesądza, co jest desygnatem tego pojęcia. Z uwagi na brak definicji legalnej, warto odwołać się do dotychczasowego orzecznictwa w tym zakresie, które wzmacnia tezę o tym, że ocena kwalifikacji kandydata nie może być utożsamiana jedynie z jego kwalifikacjami zawodowymi.

W wyroku z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12 Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że sporny przepis nie precyzuje pojęcia kwalifikacji kandydatów. Podkreślił, że:

„nie można utożsamiać ich tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itd.” Podobne stanowisko Sąd Najwyższy przyjął także w innych wyrokach, m.in. z: 22 maja 2012 r., III KRS 13/12 i III KRS 14/12.

Co warte podkreślenia, przy ocenie kandydatów do objęcia urzędu sędziego nie można pomijać także predyspozycji osobowościowych kandydatów i przestrzegania przez nich zasad etyki zawodu, o czym wprost stanowi art. 57i ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz. U. 2020, poz. 2072, dalej jako: p.u.s.p.). Nadto, z mocy art. 61 § 1 pkt 2 w zw. z art. 63 § 2 p.u.s.p. warunkiem koniecznym powołania na urząd sędziego sądu okręgowego jest posiadanie nieskazitelnego charakteru. W ocenie Sądu Najwyższego KRS podejmując sporną uchwałę nie dopuściła się naruszenia prawa, bowiem jej rozstrzygnięcie oparte zostało na ustawowej przesłance. Zakwalifikowanie faktu prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko kandydatowi na urząd sędziego sądu okręgowego nie stanowi przejawu dowolnej oceny faktów, lecz zawiera się w ramach swobodnej oceny.

W ocenie Sądu Najwyższego całkowicie chybiony był także zarzut dotyczący rzekomego naruszenia art. 42 ust. 3 oraz art. 60 Konstytucji RP. Skarżący wskazywał, że Rada wbrew konstytucyjnej zasadzie domniemania niewinności przyjęła, że sam fakt, iż toczy się przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne uniemożliwia mu dostęp na równych prawach do służby publicznej, który gwarantuje mu art. 60 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zaznacza, że należy starannie odróżnić kwestię spełniania przez kandydata ustawowego minimum od jego oceny merytorycznej, bowiem fakt spełnienia minimalnych standardów *per se* nie oznacza, że kandydat z mocy prawa

nabywa prawo podmiotowe do objęcia urzędu sędziego. Zgodnie bowiem z art. 60 Konstytucji RP obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach nie gwarantuje jednak przyjęcia do służby publicznej. Nie tworzy ono takiego uprawnienia (subiektywnego prawa podmiotowego) po stronie osób kandydatów do służby publicznej i nie stwarza roszczenia egzekwowalnego na drodze prawnej, zwłaszcza sądowej, którego przedmiotem byłoby przyjęcie do służby publicznej w ogólności, czy na konkretnie określone stanowisko w ramach tej służby. Taką wykładnię art. 60 Konstytucji RP podziela Trybunał Konstytucyjny (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 14 grudnia 1999 r., SK 14/98 oraz 10 maja 2000 r., K 21/99). Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 6 listopada 2012 r., SK 29/11: „nikomu, również obywatelowi polskiemu korzystającemu z pełni praw publicznych, nie przysługuje roszczenie o przyjęcie do służby publicznej”.

Z art. 60 Konstytucji RP wynikają w szczególności: 1) wymóg precyzyjnego określenia obiektywnych kryteriów naboru do służby dla poszczególnych stanowisk; 2) wymóg, aby kryteria materialne ograniczające dostęp do służby publicznej były racjonalnie uzasadnione i zgodne z zasadami proporcjonalności i równości; 3) wymóg stworzenia gwarancji formalnych dla prawidłowości rekrutacji; 4) wymóg stworzenia procedury weryfikacji podejmowanych decyzji o naborze do służby. W ocenie Sądu Najwyższego wszystkie powyższe kryteria zostały uwzględnione przy podejmowaniu przez KRS uchwały Nr [...] z dnia 23 listopada 2022 r., w której postanowiła nie przedstawić wniosku o powołanie M.M.R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 686.

Sąd Najwyższy nie podziela zapatrywania odwołującego się, że KRS dopuściła się naruszenia art. 33 ust. 1 u. KRS na skutek doręczenia zawiadomienia o terminie posiedzenia KRS, którego przedmiotem była kandydatura odwołującego na dwa dni przed posiedzeniem. Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy według stanu na dzień podejmowania uchwały pozwalał na podjęcie decyzji. Należy przyjąć, że Rada nie miała wątpliwości, co do tego, że M.M.R. nie jest odpowiednim kandydatem do

przedstawienia z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego, a wnioski były na tyle stanowcze, pozyskane dowody przekonywujące, że nie zachodziło prawdopodobieństwo skutecznego przeprowadzenia przeciwdowodu.

Należy mieć na względzie, że to w interesie uczestnika postępowania nominacyjnego jest jak najlepsze zaprezentowanie własnej kandydatury, a rolą KRS nie jest prowadzenie *ex officio* postępowania celem pozyskania dowodów przemawiających na korzyść kandydata i przejęcie za niego inicjatywy w tym zakresie.

Katalog przewidziany art. 35 ust. 2 u.KRS nie ma wyczerpującego charakteru - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać li tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy oraz wywiązywania się z obowiązków, itp. W przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Mając powyższe okoliczności na względzie stwierdzić należy, że nie można poprzestawać na literalnej wykładni art. 35 ust. 2 w myśl zasady *interpretatio cessat in claris* i w konsekwencji przyjmować, że przepis ten znajduje zastosowanie tylko w przypadku, gdy w danym postępowaniu nominacyjnym bierze udział co najmniej dwoje kandydatów. Przyjęcie takiego założenia oznaczałoby w praktyce, że Rada nie dokonuje

wszechstronnej oceny kandydatury na urząd sędziego, lecz jej aktywność ogranicza się do dokonania weryfikacji, czy kandydat spełnia kryteria formalne, stanowiące ustawowe minimum.

Przedstawienie Prezydentowi RP osoby występującej w konkursie na wolne stanowisko sędziego jest uprawnieniem Krajowej Rady Sądownictwa wynikającym z art. 179 Konstytucji RP. Oznacza to, że Krajowa Rada Sądownictwa może przedstawić Prezydentowi wniosek o powołanie kandydata, ale może także zdecydować, że z wnioskiem takim nie wystąpi, gdy jej zdaniem żadna z osób ubiegających się o ten urząd nie spełnia w wystarczającym stopniu wymogów merytorycznych, jakie winna spełniać osoba sprawująca ten urząd. Od oceny Rady zależy bowiem uznanie, czy uczestniczący w procedurze konkursowej kandydaci spełniają nie tylko niezbędne przesłanki ubiegania się o objęcie konkursem stanowisko sędziowskie, ale także czy spełniają dodatkowe kryteria określone treścią art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w stopniu uzasadniającym wybór któregośkolwiek z nich. Jednakże, jeżeli KRS nie decyduje się na wskazanie żadnego z konkurujących kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, to zobowiązana jest wskazać na rzeczywiście istniejące okoliczności, jakie przemawiają przeciwko objęciu tego stanowiska przez kandydata, a w rozpoznawanej sprawie KRS uczyniła temu wymogowi zadość.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.

ał